

[Statsministeren.]

Det er sikkert faa Skibe, der overhovedet har Trang til Adgang til Havne paa Vestgrønland, og der er vel ingen Tvivl om, at det vil medføre ret betydelige Omkostninger for dem, hvis Udgifterne ved saadanne Havnes Etablering skal paalægges den Skibsfart, der eventuelt vilde søge ind til Havnene. — Sagen er altsaa endnu ikke afklaret, men behandles fremdeles, og der vil selvfølgelig ikke blive truffet Afgørelse, før Sagen har været forebragt Rigsdagens Grønlandsudvalg.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel tilkendegav ogsaa Ønske om en Minelovgivning for Grønland. Som det vistnok er det ærede Medlem bekendt, er denne Sag under Forberedelse; vi har afventet de Undersøgelser og Overvejelser, der har fundet Sted i Løbet af Aaret, og Direktørens og Ekspeditionernes Hjemkomst. Et Lovforslag angaaende denne Sag kan derfor forholdsvis snart ventes.

Det ærede Medlem Hr. Vejen beskæftigede sig en Del med Landbrugets Gældsforhold og hævdede, at baade Gældsstiftelse og adskilligt andet virkelig var godkendt af Staten. Det maa jo bero paa en Misforstaaelse eller en Fejlvurdering af Forholdene. Staten er selvfølgelig aldrig blevet spurgt, og Staten har heller ikke paa anden Maade haft Adgang til at skønne over Landbrugets forretningsmæssige Indretning. Landbrugets Mænd har jo da ogsaa hidtil ligesom andre Erhvervs Mænd hævdet deres Selvstændighed og afvist ved enhver Lejlighed, der bød sig, enhver Indblanding, ethvert Forsøg fra Statens Side paa at tale med om dette Erhvervs hele Stilling. Det var ganske vist, saa længe det gik godt. Da det gik galt, kunde man finde Vejen til Rigsdagen og til Statens øvrige Institutioner.

Det ærede Medlem nøjes imidlertid ikke med at tale om Nutiden, men drog ogsaa Krigstiden frem og besværede sig over, at der dengang havde været Maksimalpriser. Ja, det er rigtigt, der blev virkelig fastsat Maksimalpriser — ikke, som det ærede Medlem af og til sagde, Minimalpriser, det var virkelig Maksimalpriser, der blev fastsat, og de var saa høje, at selv Hr. Madsen-Mygdal foreslog, at alle skulde have Dyrtdistillæg for overhovedet at kunne klare sig. Det ærede Medlem kender maaske ikke den Epoke i dansk Historie, da det senere Rigsdagsmedlem Hr. Madsen-Mygdal fremsatte en storstilet Plan om en kæmpemæssig Uddeling af Penge til hele den danske Befolkning, for at den skulde kunne klare sig trods Maksimalpriserne. Men dernæst forholder det sig jo saaledes, at de Maksimal-

priser, man nu kommer og besværer sig over, jo kun omfattede en Tiendedel af Landbrugets Varer, medens de paa Tiendedele eksporteredes, og de solgtes i Kraft af den Politik, der førtes, til Priser, ja, til Topnoteringer og noget til, som Landmændene vel aldrig havde drømt om at opnaa for deres Varer.

Det var sikkert en god Tid, og der er ingen Grund til nu at misunde nogen, at de havde denne gode Tid, men egentlig heller ingen Anledning for Landbrugerne til at beklage sig over det. Ingen fandt dengang paa at spørge Landmændene, hvordan de anvendte de betydelige Indkomster — og det synes jeg heller ikke, man havde Ret til. Det er først nu, da man altsaa forlanger, at andre skal yde Hjælp, for at dette ene Erhverv kan klare sig, at det Spørgsmaal rejser sig, hvordan de har disponeret under de daværende økonomiske Forhold.

Det ærede Medlem besværede sig ikke alene over Maksimalpriserne, men ogsaa over, at Kronen var kommet i Pari. Ja, det ærede Medlem ved formodentlig ikke, siden han taler saa frit om det, at Venstre — som for øvrigt ogsaa andre — nægtede sin Medvirken til en Fastlæggelse af en nedsat Kronekurs, dengang da Plan derom fremsattes: Dette bør man dog tage med i sine Betragtninger, naar man taler om, hvad der skete i 1925.

Endelig ankede det ærede Medlem over, at man ikke fik Tilpasning — jeg tror, det ærede Medlem sagde, at man skulde have 33 pCt. Nedgang i alle Udgifter. Jeg beder dog det ærede Medlem erindre, at det var *hans* Parti, der regerede fra 1926 til 1929 — altsaa umiddelbart efter denne Pariføring af Kronen. Det er i frisk Erindring hos Arbejdere og Fattigfolk, at *de* i hvert Fald fik *deres* Part af Tilpasningen; de blev nedskaaret saa meget, som man evnede fra den daværende Regerings Side. At det ærede Medlem helt har glemt det, er jo beklageligt, men det er maaske forstaaeligt. Men man indskrænkede sig til denne Nedskæring, som kun ramte de smaa; den store Nedskæring over hele Linien med de 33 pCt. nøjedes man med at *tale* om — ingen kunde nogen Sinde sige, hvordan denne Nedskæring skulde gennemføres. Og hvis man endelig havde fundet Vej til en Plan for en saadan Nedskæring, er der vel ingen Tvivl om, at saa var den blevet forkastet i Landstinget, for de Interesser, der dér er repræsenteret i Flertallet, skulde vel nok have sig en saadan almindelig Nedskæring fra bedt. Men hvad der skete af Nedskæring,